

Arrest

nr. 219 813 van 15 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. J.P. LIPS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 21 februari 2019 wordt verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem, komende van Santo Domingo (Venezuela), opgehouden aan de grenscontrole. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Op 26 maart 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde Venezolaans staatsburger te zijn en te zijn geboren in de stad Valencia in Venezuela, waar u steeds hebt gewoond tot uw vertrek uit Venezuela. U speelde baseball op semi-professioneel niveau en studeerde fysiotherapie. U kon echter maar één semester van uw studie fysiotherapie vervolmaken door het gebrek aan openbaar vervoer en de hoge kost van uw studies. Daarnaast was de veiligheid rond de universiteitscampus slecht en werd u éénmaal beroofd van uw GSM. U hebt in 2016 aan twee betogingen deelgenomen, die werden neergeslagen door de politie door middel van traangasbommen. U besloot te vertrekken uit Venezuela omdat u bang was voor de repressie en omdat u een toekomst wou opbouwen. U vreest bij terugkeer naar Venezuela als "landverrader" te worden beschouwd omdat u na lange afwezigheid terug zou keren en dat u een nieuw paspoort zou moeten aanvragen omdat uw huidige Venezolaans paspoort vervalt in augustus 2019.

Ter staving van uw aanvraag tot internationale bescherming legt u drie video's over de algemene situatie in Venezuela voor en nieuwsartikels over de algemene situatie in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u beweerde bij aankomst op 21 februari 2019 als toerist naar België te zijn gekomen – en het feit dat u bij aankomst in België over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Waar u naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming verwijst naar de algemene situatie van onveiligheid in Venezuela (CGVS, p. 6) moet worden gesteld dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Wat betreft u deelname aan politieke manifestaties moet worden vastgesteld dat u in het kader van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS aangaf dat u als gevolg hiervan geen problemen kende in uw land van herkomst (CGVS, p. 7). Er kan op basis van deze activiteiten dan ook niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Met betrekking tot de economische problemen (DVZ-vragenlijst, p. 11 en CGVS, p. 6-7) waarnaar u verwijst moet worden gesteld dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze financiële en economische problemen het gevolg zijn van vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, religie, uw politieke overtuiging of uw behoren tot een bepaalde sociale groep.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omwille van de algemene veiligheidssituatie, uw deelname aan politieke manifestaties en de economische problemen waarmee u werd geconfronteerd.

Verder stelt u dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden omdat u gedurende lange tijd in het buitenland hebt verbleven en als landverrader zal worden aanzien (CGVS, p. 8).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Wat betreft uw verklaringen over de noodzaak om een nieuw paspoort aan te vragen, dient vastgesteld dat dit als onvoldoende zwaarwichtig moet worden beschouwd om . Uw huidig paspoort is nog geldig tot augustus 2019 (CGVS, p. 8). U verklaart dat u ofwel veel geld zou moeten betalen om op een illegale manier een paspoort te bekomen, ofwel heel lang, of tevergeefs, zou moeten wachten om een paspoort op de officiële manier te verkrijgen (CGVS, p. 8). Echter verklaart u zelf dat dit de algemene gang van zaken is, en dat u hiermee persoonlijk niet benadeeld wordt (CGVS, p. 8). Uit het feit dat u een nieuw paspoort zou moeten aanvragen omdat uw huidig paspoort bijna vervallen is en hiermee dezelfde moeilijkheden als elke andere Venezolaan zou ervaren, kan geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet worden afgeleid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie met betrekking tot uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade niet ombuigen. Uw paspoort betreft uw identiteit, nationaliteit en reisroute, die niet betwist worden. Wat betreft de video's en nieuwsartikels die u neerlegt over de veiligheids- en socio-economische situatie in Venezuela, dient aangestipt dat uw verklaringen over de algemene situatie in Venezuela evenmin worden betwist. Echter is hierboven gebleken dat u niet heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen of dat er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b), en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2, 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van de artikelen 10.2 en 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"3.2.1. De bestreden beslissing schendt de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij weerhoudt in de bestreden beslissing dat er geen bijzonder procedurele noden blijken alsook de volgende motieven:

(1) de versnelde procedure is gerechtvaardigd omdat verzoekende partij de grensautoriteiten zou hebben misleid;

(2) verzoekende partij zou geen nood aan de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus hebben omdat zij naar de algemene situatie van onveiligheid in Venezuela verwijst die geen verband houden met haar "ras, nationaliteit, religie, haar politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep";

(3) verzoekende partij zou in Venezuela geen problemen na haar dubbele deelname aan betogingen tegen de regering gekend hebben;

- (4) verzoekende partij dient als afgewezen asielzoeker niets te vrezen omdat zij niet het profiel van "opposant" heeft of "in specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond";
- (5) de noodzaak om een nieuw paspoort aan te vragen is irrelevant;
- (6) verzoekende partij zou beweerdelijk bij terugkeer geen "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard ondergaan" die in voorkomend geval de subsidiaire bescherming verantwoorden;
- (7) de "Commissaris Generaal beschikt over een appreciatiemarge" ; en
- (8) de neergelegde documenten kunnen de voorgaande appreciatie niet wijzigen en de identiteit staat niet ter discussie.

3.2.2. Verzoekende partij diende op 21 februari 2019 bij aankomst dat wil zeggen binnen de wettelijk termijn die als diligent wordt voorgeschreven in de zin van artikel 50, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 haar asielaanvraag in en maakte de documenten zij bij haar had onmiddellijk over (de kopie van het geldig paspoort met geldig visa bevindt zich in het administratief dossier). De identiteit en de nationaliteit van verzoekende partij staan hierdoor niet ter discussie.

Verzoekende partij had een toeristisch visum aangevraagd en daarnaast de bedoeling om een nieuw leven te beginnen (antwoord op vraag 5 van de Vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken van 11 maart 2019):
(...)

Het plan om een nieuw leven te beginnen en waarvoor verzoekende partij een visum aanvraag sluit het tegelijkertijd bestaan van een gegronde vrees voor hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen bij gedwongen terugkeer naar Venezuela niet uit.

Verwerende partij kan daarom niet logisch concluderen dat verzoekende partij de Belgische autoriteiten misleidde. De conclusie volgt niet uit de premissen en logisch gesproken vals.

Het motief kan de bestreden beslissing niet schragen.

Verzoekende partij verwijst niet integenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven enkel naar de algemene veiligheidstoestand in Venezuela zonder persoonlijk relevantie en evenmin om de Vluchtelingen-Verdrag gerelateerde grond van vervolging zijnde politieke redenen (naast economische redenen) te duiden die haar het recht op klassiek asiel verlenen.

Verzoekende partij deed in 2016 mee aan twee politieke betogingen tegen het regime van President Maduro (zie gehoorverslag CGVS van 19 maart 2019, pp. 6 en 7/10) in minder dan één maand (ibidem, p. 7/10) waarvan de eerste vreedevol verliep maar de tweede gewelddadig werd beëindigd (ibidem, p. 7/10). Bij deze laatste betoging ademde verzoekende partij heel wat traangas in en uiteindelijk werd ook overheden geschoten (ibidem, p. 7/10). Gelet op de snelle omslag van getolereerd naar gewelddadig neergeslagen protest heeft verzoekende partij niet de lijfelijke gevolgen van de repressie afgewacht maar is zij op 4 november van hetzelfde jaar naar de Dominicaanse Republiek gevlucht (ibidem, p. 3/10).

De onbetwistbare escalatie en de voorzienbare gevolgen van de politieke repressie volstaan om van een gegronde vrees voor vervolging te spreken. Noch artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 noch artikel 1A § 2 van voormelde Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd vereisen dat verzoekende partij eerst effectief slachtoffer moet worden om de gegronde vrees voor vervolging om politieke redenen te kunnen inroepen.

Anders beslissen komt er op neer dat verwerende partij de Voorwaarden om klassiek asiel te kunnen aanvragen zou verzwaren wat uitgesloten is.

In de bestreden beslissing geeft verwerende partij op gedocumenteerde wijze toe dat het volstaat dat "vermoed wordt dat ze [lees: de eventueel afgewezen asielzoeker in casu verzoekende partij] gekant zijn tegen de Venezolaanse regering".

Dit is het geval omdat verzoekende partij herhaaldelijk deelnam aan betogingen tegen de zittende macht en na escalatie van het geweld vluchtte (zie hoger). Verder volstaat dit vermoeden tegen verzoekende om de bescherming als vluchteling te kunnen inroepen.

Voormelde immigratiewet voorziet daarin uitdrukkelijk: het doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken aan hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven (art. 48/3 § 5 van de Immigratiewet van 15 december 1980). In casu heeft verzoekende partij zoals hiervoor gezegd zich tegen de overheden gekant en en daarna als "landverrader gevlucht (zie gehoorverslag CGVS van 19 maart 2019, p. 8/10).

Verzoekende partij heeft geen "carnet de la patria" die na haar vlucht in november 2016 aan overheidsgezinde onderdanen die zich die zich door de overheid laten controleren (zie stuk nr. 3). Verzoekende partij staat daarmee niet als patriot geregistreerd en is daarom vermoedelijk tegen de zittende macht".

De besproken motieven kunnen daarom de bestreden beslissing niet schragen.

De bestreden beslissing schendt artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A, § 2 van het voormelde Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

Artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is slechts een bevestiging van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, § 3; RvV 6 maart 2019, nr. 217.950).

Daarentegen is de Europeesunierechtelijke subsidiaire beschermingsvorm zoals autonoom geïnstalleerd door artikel 18 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en uitgewerkt in artikel 15 en volgende van voormelde Asiel-Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 een eigen vorm van internationale bescherming.

Deze bescherming dient middels de artikelen 18, 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 te voldoen aan artikel 4 van het voormelde handvest dat dezelfde bescherming verleent aan verzoekende partij als artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en door de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden geduid mede ingevuld te worden door de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens.

De term "reëel risico" dient met de maatstaf van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te worden beoordeeld (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 85).

In casu volstaat het dus niet om te stellen dat "uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een "onmenselijke en vernederende behandeling" loopt." terwijl elektriciteitspannes (zie antwoord op vraag 5 Vragenlijst DVZ van 11 maart 2019; zie stuk nr. 4, De standaard 1 april 2019 "Venezolanen krijgen maar deel van de dag stroom") de dagelijkse watervoorziening (de bevolking tapt water uit afvoerpijpen of bezoedelde stromen) en voedselvoorziening (frigos vallen uit) niet langer mogelijk maken wat leidt tot ernstige humanitaire omstandigheden die een schending van artikel 3 van het Handvest van de Rechten van de Mens iuncto artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 wanneer verzoekende partij wordt teruggestuurd en er zich in bevindt en terwijl het land op de rand van een burgeroorlog staat die de zittende macht bereid is te voeren (zie stuk nr. 5, De Standaard 3 februari 2019, "Maduro waarschuwt voor burgeroorlog") daarin gesteund door Rusland (zie stuk nr. 6, De Standaard 25 maart 2019, "Rusland zendt militairen naar Venezuela") terwijl de oppositie door de Verenigde Staten wordt gesteund (zie stuk nr. 7, De Standaard 26 februari 2019, "Pence sluit geweld tegen Maduro-regime niet uit: "Alle opties liggen op tafel") wat zal leiden tot het ernstig risico van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 wanneer verzoekende partij wordt teruggestuurd en er zich in bevindt.

Dergelijk leidden omwille van ontbering en/of willekeurig geweld stelt verzoekende partij bloot aan reële ernstige schade (RvV 20 november 2017, nr. 195.228) in de zin van artikel 48/4, in samenhang gelezen met artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van

7 december 2000 iuncto artikel 15, b) van voormelde Asiel-Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 bij gedwongen refoulement.

Daarmee is ook de socio-economische overweging in de asielprocedure van verzoekende partij relevant en terecht: (i) omdat het refoulement van verzoekende partij leidt tot onmenselijke of vernederende behandeling dat wil zeggen de onmogelijkheid om in haar elementaire levensbehoeften (voedsel en water te voorzien; zie hoger) terwijl er geen vooruitzicht op een verbetering binnen een redelijke termijn is, en (ii) omdat de uitzonderlijke socio-economische omstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van al of niet overheidsactoren (zittende macht Maduro), (iii) wat op hun beurt tot onzekerheid en psychologische behoefte in hoofde van verzoekende partij zoals zij uitdrukte leiden (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, § 254).

Schending van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Immigratiewet van 15 december 1980.

Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief.

De verwijzingen naar de documentatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd kunnen de voorgaande tekortkomingen niet tegenspreken of ontkrachten.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

§. De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 schrijft de motivering van de administratieve beslissing voor en is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meedegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 748).

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (R.v.St. 2 februari 1999, nr. 78960). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (R v St 3 mei 2000, nr. 87008).

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (RVS 9 juni 1993, nr. 43 259; RVS 30 maart 1998, nr. 72834). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RVS 3 maart 1993, nr. 42143; RVS 30 juni 1993, nr. 43 596). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

De materiële motiveringsplicht, dat wil zeggen de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RVS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan.

3.2.3. Verwerende partij kon niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De middelen zijn gegrond."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het rapport "*Venezuela: The homeland card (carnet de la patria), including issuance procedures, usage, and physical characteristics; extent to which homeland cards have been distributed (2016-May 2018)*" van de Immigration and Refugee Board of Canada van 18 mei 2018 (stuk 3) en verschillende recente persartikels met betrekking tot de situatie in Venezuela (stukken 4-7) als nieuwe stavingstukken.

2.2.2. Op 10 april 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van april 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 10.2 van de Richtlijn 2011/95/EU, de artikelen 2, 4 en 19 van het Handvest en artikel 33 van het Verdrag van Genève, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Ten overvloede wordt hier nog aan toegevoegd dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 10.2 en 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van de artikelen 10.2 en 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er

aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd aangezien (i) een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst niet volstaat om iemand als vluchteling te erkennen, (ii) hij in het kader van het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aangaf dat hij als gevolg van zijn deelname aan politieke manifestaties geen problemen kende in zijn land van herkomst, (iii) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn financiële en economische problemen het gevolg zijn van vervolging omwille van zijn ras, nationaliteit, religie, zijn politieke overtuiging of zijn behoren tot een bepaalde sociale groep, (iv) er redelijkerwijze kan van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten hem niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van nationaliteit nu het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd op zich bezwaarlijk kan leiden tot het besluit dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen en nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij het profiel heeft van een persoon waarvan kan vermoed worden dat hij bij een terugkeer problemen zal ondervinden, (v) de noodzaak om een nieuw paspoort aan te vragen onvoldoende zwaarwichtig is, en (vi) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker een schending van artikel 18 van het Handvest aanvoert, deze bepaling het Verdrag van Genève slechts bevestigt. In het kader van huidig beroep zal worden nagegaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Door in het verzoekschrift te stellen dat hij binnen de wettelijke termijn een asielaanvraag indiende en onmiddellijk de documenten overmaakte die hij bij zich had, toont verzoeker niet aan dat er in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of met miskennis van de wet wordt gesteld dat de behandeling van het verzoek volgens een versnelde procedure gerechtvaardigd wordt door het feit dat hij de autoriteiten misleid heeft met betrekking tot zijn reismotief – hij beweerde bij aankomst op 21 februari 2019 als toerist naar België te zijn gekomen – en door het feit dat hij bij aankomst in België over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte.

Waar verzoeker nog wijst op zijn antwoord bij vraag 5 van de Vragenlijst van het CGVS, waaruit blijkt dat hij naast het aanvragen van een toeristisch visum ook de bedoeling had om in België een nieuw leven te beginnen, en stelt dat deze bedoeling het bestaan van een gegronde vrees niet uitsluit, wijst de Raad erop dat uit een document van de Federale politie te Zaventem duidelijk blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij voor toerisme Brussel en Madrid wou bezoeken, dat hij in Madrid het voetbalstadion van Real Madrid en het centrum wou bezichtigen (administratief dossier (hierna: adm. doss., stuk 10) en dat hij pas bij het betekenen van een bijlage 11 (bevel tot teruggrijping) om internationale bescherming vraagt. Door aan te voeren dat hij nadien nog, bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS, stelde dat hij naar België is gekomen om te studeren en mogelijkheden te krijgen, toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt geconcludeerd dat hij de Belgische autoriteiten heeft misleid.

Voorts wordt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, nergens gemotiveerd dat verzoeker enkel naar de algemene veiligheidstoestand in Venezuela verwijst, doch wordt tevens gemotiveerd over verzoekers deelnames aan politieke manifestaties en economische problemen. Wat verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidstoestand in Venezuela betreft, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst niet volstaat om iemand als vluchteling te erkennen. Wat betreft verzoekers twee deelnames aan politieke manifestaties, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker in het kader van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS aangaf dat hij als gevolg hiervan geen problemen kende in zijn land van herkomst, zodat er op basis van deze activiteiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Dit motief vindt steun in het administratief dossier (stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) en wordt door verzoeker niet weerlegd. Door er in het verzoekschrift nog op te wijzen dat hij tijdens de laatste betoging heel wat traangas inademde, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij persoonlijk vervolgd werd, laat staan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging, temeer nu hij op het CGVS verklaarde dat hij op grond van zijn deelname aan de manifestaties achteraf geen problemen had ervaren, dat hij behalve de twee manifestaties niet op een andere manier politiek actief was en dat hij geen partijkaart had (adm. doss., stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Het bestaan van een dergelijke vrees moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De loutere stelling dat niet vereist is dat hij eerst effectief slachtoffer moet worden om de gegronde vrees voor vervolging op politieke redenen te kunnen invoeren, volstaat hiertoe niet. Wat betreft verzoekers economische problemen, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat deze financiële en economische problemen het gevolg zijn van vervolging omwille van zijn ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Aldus kon de commissaris-generaal op goede gronden concluderen dat er in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève omwille van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, zijn deelname aan politieke manifestaties en de economische problemen waarmee hij werd geconfronteerd.

Inzake verzoekers vrees om bij een eventuele terugkeer naar Venezuela gearresteerd te worden omdat hij gedurende lange tijd in het buitenland heeft verbleven en als landverrader zal worden aanzien, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt

om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit."

Voor zover verzoeker laat gelden dat van hem vermoed wordt dat hij gekant is tegen de Venezolaanse regering omdat hij herhaaldelijk deelnam aan betogingen tegen de zittende macht en na escalatie van het geweld vluchtte, wordt er nogmaals op gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat hij behalve de twee manifestaties waaraan hij had deelgenomen niet op een andere manier politiek actief was, dat hij geen partijkaart had en dat hij op grond van zijn deelname aan de manifestaties achteraf geen problemen had ervaren (adm. doss., stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat van verzoeker zou worden vermoed dat hij gekant is tegen de Venezolaanse regering en dat daardoor vermoed kan worden dat hij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden. Door erop te wijzen dat hij geen "*carnet de la patria*" heeft en dat hij daarmee niet als een patriot geregistreerd is en daarom vermoedelijk tegen de zittende macht is, slaagt verzoeker er niet in het voorgaande te weerleggen of te ontkrachten. Dat op basis hiervan vermoed zou worden dat hij tegen de zittende macht is, blijkt nergens uit de door hem voorgebrachte informatie (zie: stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Het gegeven dat verzoeker vooreerst aangaf om toeristische redenen naar Europa te zijn gekomen en pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat hij met een beslissing tot terughrijving werd geconfronteerd vormt overigens een sterke contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers gedrag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, minstens minder noodzakelijk dan zijn verlangen om het stadion van Real Madrid te bewonderen. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

"Wat betreft uw verklaringen over de noodzaak om een nieuw paspoort aan te vragen, dient vastgesteld dat dit als onvoldoende zwaarwichtig moet worden beschouwd om . Uw huidig paspoort is nog geldig tot augustus 2019 (CGVS, p. 8). U verklaart dat u ofwel veel geld zou moeten betalen om op een illegale manier een paspoort te bekomen, ofwel heel lang, of tevergeefs, zou moeten wachten om een paspoort op de officiële manier te verkrijgen (CGVS, p. 8). Echter verklaart u zelf dat dit de algemene gang van zaken is, en dat u hiermee persoonlijk niet benadeeld wordt (CGVS, p. 8). Uit het feit dat u een nieuw paspoort zou moeten aanvragen omdat uw huidig paspoort bijna vervallen is en hiermee dezelfde moeilijkheden als elke andere Venezolaan zou ervaren, kan geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet worden afgeleid."

Voormeld motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing wat betreft verzoekers socio-economische situatie als volgt gemotiveerd:

“Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen

uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Door louter algemeen te wijzen op elektriciteitspannes in Venezuela slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Uit het persartikel dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt blijkt dat dit euvel slechts plaatselijk is en niet de ganse dag bestrijkt, dat dit tot gevolg heeft dat scholen en universiteiten maandag gesloten blijven en dat arbeiders en bedienden maar tot 14 uur moeten werken. Verzoeker toont niet aan dat er hierdoor sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door verschillende actoren, waaronder (onder meer) het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de "Colectivos chavistas" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van het Verdrag van Genève.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen blijkt veelvuldig voor te komen in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviserd worden voor een welbepaalde reden of doel, zoals wraak, losgeld of macht. Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

2.3.6.4. De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw paspoort betreft uw identiteit, nationaliteit en reisroute, die niet betwist worden. Wat betreft de video's en nieuwsartikels die u neerlegt over de veiligheids- en socio-economische situatie in Venezuela, dient aangestipt dat uw verklaringen over de algemene situatie in Venezuela evenmin worden betwist. Echter is hierboven gebleken dat u niet heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen of dat er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN